

ת"פ 46052/06/15 - מדינת ישראל נגד יורי רזניקוב,

בית משפט השלום באילת

14 דצמבר 2016

ת"פ 46052-06-15 מדינת ישראל נ' רזניקוב

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן

שלוחת תביעות אילת

נגד

הנאשם:

יורי רזניקוב,

ע"י ב"כ עו"ד יהונתן רבינוביץ'

סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

האישום ותשובת הנאשם

1. כתב האישום, שהוגש נגד הנאשם, ייחס לו ביצוע עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק עונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. לפי כתב האישום, ביום 16.1.2015 בסמוך לשעה 19:30, עת טייל מר י א, בן ה-73 (להלן: "**המתלונן**") עם כלבו בגינה ציבורית באילת, קפץ כלבו של הנאשם על כלבו של המתלונן. המתלונן התכופף כדי להרים את כלבו, ואז תקף אותו הנאשם, בכך שקפץ עליו, בעט בגבו וביתר חלקי גופו, והפילו ארצה. לאחר מכן, בעת שהמתלונן היה שרוע על הארץ, איים עליו הנאשם בפגיעה בגופו, בכוונה להפחידו או להקניטו, באומרו לו: אני אזיין אותך". הנאשם החל לעזוב את המקום. המתלונן הזעיק את המשטרה וצעד אחרי הנאשם, על מנת שלא לאבד עמו קשר עין. עת הבחין הנאשם כי המתלונן צועד אחריו, איים עליו בפגיעה בגופו, בכך שאמר לו כי אם לא ילך משם הוא יזיין אותו, והכל כדי להפחידו או להקניטו.
3. הנאשם, באמצעות בא-כוחו, כפר בביצוע העבירות המיוחסות לו. הנאשם אישר כי המתלונן טייל באותה גינה ציבורית עם כלבו, וטען כי כלבו של המתלונן הוא זה שקפץ ותקף את כלבו. הנאשם טען כי בעת שניסה להפריד בין הכלבים, הוא הותקף על ידי המתלונן.

תמצית פרשת התביעה

4. המאשימה עתרה להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, בעיקר על בסיס עדות המתלונן בבית המשפט, הודעות הנאשם במשטרה, העימות שנערך בין השניים ודו"חות פעולה של שוטרים.

5. המתלונן העיד כי ביום 16.01.2015 בשעות הערב, עת טייל עם כלבו בגינה ציבורית, חלף על פניו של הנאשם, כשלפתע הופיע כלבו הקטן של הנאשם, ללא רצועה, והחל לריב עם כלבו. המתלונן התכופף להרים את כלבו, על מנת למנוע את הריב בין הכלבים, ואז לפתע הרגיש חבטה בגבו כתוצאה מבעיטה, בעקבותיה נפל ארצה. לדבריו, הנאשם המשיך לבעוט בו עד שלבסוף קם על רגליו. המתלונן שאל את הנאשם לפרש מעשיו, והנאשם אמר לו: "לך יא בן זונה, לך לפני שאני מזיין אותך, לך יא בן זונה". המתלונן אמר לנאשם שהוא ישלם ביוקר והזעיק את המשטרה למקום, אך הנאשם ובתו הקטנה התרחקו. המתלונן עקב אחריהם, במרחק סביר לדבריו, עד שלבסוף איבד עמם קשר עין, בטרם הגיעו השוטרים. המתלונן הגיש תלונה במשטרה. בימים שלאחר המפגש עם הנאשם, הסתובב בשכונה כדי לאתר, וכשפגש בו בשנית, בעודו מטייל עם כלבו, צילם אותו והעביר את התמונה למשטרה (ת/6).

6. המאשימה הגישה הודעה מאת הנאשם, כפי שנגבתה בתחנת המשטרה על ידי השוטר חיים קפויה ביום 11.02.2015 (ת/1). הנאשם מסר בהודעתו כי ביום 16.1.2015 הוא טייל עם בתו וכלבו בחצר שיש בה משחקה. הכלב היה ללא רצועה ואז פגש באדם אחר עם כלב גדול ועצבני, אשר רץ הישר לכלב שלו, תקף אותו וגרם לו לדימום. הנאשם מסר שהוא ניסה להפריד בין הכלבים, אך אז אותו אדם, המתלונן, קפץ עליו מאחור. לדברי הנאשם הוא זז הצידה והמתלונן נפל ארצה, מבלי שנגע בו. הנאשם הרים את כלבו, והוא ובתו החלו לברוח מהמקום, בעוד שהמתלונן וכלבו רדפו אחריהם. הנאשם הכחיש את הטענה כי הוא זה שקפץ ובעט במתלונן. לשאלת החוקר, מסר הנאשם שהוא מצטער על שאמר למתלונן שהוא "זיין אותו". לדברי הנאשם, מספר ימים לאחר אותו אירוע, המתלונן ניסע לדרוס אותו בעת שנהג ברכב מסוג ג'יפ.

כמו כן, הוגש באמצעות השוטר קפויה, לבקשת ההגנה, "טופס ידוע חשוד בדבר זכויותיו - בטרם חקירה", מיום חקירתו - 11.02.2015, במסגרתו צוין כי הובא לידיעת הנאשם זכותו לשתיק בחקירתו וזכותו להיוועץ בעורך דין, כמו גם שימונה לו סנגור ציבורי, בטרם חקירתו (נ/1).

השוטר קפויה הבהיר בעדותו, במענה לשאלות הסנגור, כי הנאשם אישר שהוא דובר עברית והוא נוהג לאפשר לנחקריו לקרוא את הודעותיהם בטרם חתימתם. השוטר קפויה נשאל האם בירר עם הנאשם האם הוא יודע לקרוא עברית, לאור העובדה שהוא יליד רוסיה, והשיב: "אני שואל אם הוא יודע עברית וברגע שהוא אומר כן אז הוא יודע עברית. אם הוא היה אומר לי שהוא לא יודע עברית היינו מביאים מתורגמן. הוא ענה על השאלות והוא הבין מה אני שואל"; ובהמשך הוסיף: "אם הוא היה אומר שהוא לא יודע לקרוא אז הייתי כותב ומזמין מתורגמן".

7. המאשימה הגישה הודעה נוספת שנגבתה מהנאשם ביום 17.2.2015 על ידי השוטר שלום פרנקו, במסגרתה הכחיש כי תקף או איים על המתלונן. לדברי הנאשם, לא הייתה זו הפעם הראשונה שנתקל במתלונן, אשר מצדו התקרב אליו ושיחרר את כלבו. לדברי הנאשם, כלבו של המתלונן תקף את כלבו אשר הסתובב ללא רצועה,

והוא ניסה להפריד ביניהם, אך אז המתלון קפץ עליו מאחור. הנאשם הדגים תנועת חנק מצד המתלון. הנאשם הכחיש כי פעל באופן פיזי נגד המתלון, והסביר שהוא נפל ארצה כתוצאה מכך שהתכופף בשעה שהמתלון קפץ עליו מאחור. הנאשם מסר שהוא לא נגע במתלון לאחר שנפל. לאחר מכן, הנאשם אסף את כלבו ובתו בת ה-7 והם הלכו לכיוון ביתם, בעוד שהמתלון רץ אחריהם, ולא חדל מכך על אף בקשותיו, ואף אמר לו שהוא יראה לו מה יעשה לו. הנאשם מסר שיתכן שאמר למתלון שהוא יזין אותו, מפני שהוא היה מאד עצבני (ת/2).

8. הוגש דו"ח ביצוע עימות שנערך ביום 17.2.2015 בין הנאשם למתלון, במהלכו שב המתלון על טענתו כי הנאשם תקף אותו ביום 16.1.2015 עת הגיע עם כלבו לגן משחקים, והתכופף כדי להפריד בין הכלבים. המתלון ציין כי הרגיש בעיטה ולאחר מכן נפל ארצה, ואילו הנאשם המשיך לבעוט בו עד שקם על רגליו. לדבריו, הנאשם אמר לו שיזין אותו. הנאשם מצדו טען שהמתלון משקר, אולי משום שהוא רוצה לנקום בו כפי שהבטיח. המתלון אמר שהנאשם פגע והשפיל אותו ועליו להתבייש במעשיו, על שפגע כך באדם מבוגר. הנאשם שב על טענתו שהוא כלל לא הרביץ לנאשם, כינה אותו "שקרן" וסירב להתנצל (ת/3).

9. בנוסף, הוגשו שני דו"חות פעולה שמולאו על ידי שוטרים. האחד, מיום האירוע - 16.1.2015, בו כתב השוטר אופיר שוחמי כי לאחר שהתקבל האירוע הגיע עם שותפו למקום ופגש במתלון, אדם מבוגר אשר הוציא את כלבו לטיול בחוץ, שמסר כי הגיע כלב שלא היה קשור, ולכן הוא תפס את כלבו וניסה להבריח את הכלב האחר. נמסר כי לאחר מס' דקות הגיע הנאשם ותקף אותו בכך שדחף אותו לרצפה והיכה אותו מספר פעמים וברח מהמקום. המתלון מסר שניסה לשמור על קשר עין עם הנאשם, ללא הצלחה. צוין כי לאחר סריקה במקום לא אותר הנאשם, והמתלון הופנה לתחנת המשטרה כדי להגיש תלונה (ת/4).

בדו"ח פעולה שני שנערך על ידי השוטר רפאל נידם ביום 11.02.2015, צוין כי הנאשם אותר בסריקות באזור, בהתאם לתיאור ותמונה שמסר המתלון, והוא עוכב והובא לתחנת המשטרה לצרכי חקירה (ת/5).

תמצית פרשת ההגנה

10. ההגנה עתרה לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו. נטען כי הנאשם עלה מרוסיה בגיל 30, ועל אף שמסר בחקירתו במשטרה כי הוא דובר עברית וחתם על הודעותיו, הוא אינו יודע קרוא וכתוב בעברית. לפיכך, נטען כי חלה החובה לתעד את חקירותיו של הנאשם, בתיעוד קולי או חזותי כנדרש לפי סעיף 8(3) לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002, ומשלא נעשה כן, יש לפסול את הודעות הנאשם במשטרה. עוד נטען כי בנסיבות האמורות התעורר ספק, המונע את הרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

11. הנאשם מסר בעדותו כי פגש לראשונה במתלון בחודש אוקטובר 2014, מספר חודשים לפני האירוע נשוא כתב האישום, בעת שטייל עם כלבו, אז פנה אליו המתלון ושאל מדוע הכלב מסתובב ללא רצועה. הנאשם השיב כי מדובר בכלב קטן שאינו מתייחס לאף אחד ושהוא יטייל היכן שירצה, ולבסוף אמר למתלון: "לך

תזדיין". על כך השיב לו המתלונן: "אתה עוד תראה אותי". לדברי הנאשם מאז אותו מפגש הוא חשש מהמתלונן. הנאשם מסר כי המתלונן נהג לצלם אותו מדי ערב ותיאר את מעשיו כ"ריקוד וודו סביבתי".

לגבי המפגש נשוא כתב האישום, מיום 16.01.2015, העיד הנאשם כי באותו היום בשעה 22:00 בקירוב טייל עם בתו וכלבו בגן ציבורי. בתו של הנאשם פנתה לשחק על המתקנים שבגן, והכלב שוחרר להסתובב. לפתע, כן סיפר הנאשם, הבחין במתלונן קרב לעברו, ובשל היכרותם המוקדמת ציפה שיעשה משהו וחשש מפניו. לדבריו, המתלונן הקיף את הגן ומשראה שאין אנשים נוספים באזור שחרר את כלבו לעבר הנאשם. נטען כי כלבו של המתלונן תקף את כלבו של הנאשם, ולכן הוא מיהר להרימו, אז נוכח לגלות שהכלב מדמם. הנאשם העיד כי בעת שהרים את כלבו, המתלונן תפס אותו מאחור בתנועת חיבוק סביב הכתפיים והחזה שלו, ובאותו הרגע הנאשם זינק קדימה, נפל על ברכיו, וכתוצאה מכך המתלונן עף באוויר ונפל על הארץ. הנאשם מסר שאמר למתלונן: "לך תזדיין", לקח את בתו וכלבו הפצוע והם הלכו לכיוון ביתם, היות ולדבריו הוא חשש שהמתלונן יעשה פרובוקציות נוספות. המתלונן עקב אחריהם והם הצליחו להתחמק ממנו. הנאשם אישר כי ראה את המתלונן מחפש אחריו, עד שלבסוף, לאחר מספר ימים, צילם אותו מטייל עם כלבו. הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן. הנאשם אישר כי חתם על ההודעות שנגבו ממנו במשטרה, אך טען כי הוא מסר למשטרה שעל אף שהוא דובר את השפה העברית, הוא אינו קורא עברית, מלבד מילים פשוטות. הנאשם מסר שחתם על הודעתו השנייה במשטרה, על אף שאמר לשוטר כי הוא אינו קורא עברית, משום שהשוטר איים עליו שאם לא יחתום הוא יישלח למעצר. הנאשם ציין כי ביקש להגיש תלונה נגד המתלונן על שתקף אותו, אך המשטרה סירבה פעמיים לאפשר לו להגיש תלונה, ללא כל סיבה.

12. בתו של הנאשם בת ה-7 העידה אף היא וסיפרה כי הצטרפה באותו הערב לאביה, בעת שטיילו עם כלבם בגינה ציבורית. בתו של הנאשם סיפרה שהלכה למתקני המגלשות שבגינה. לדבריה, אביה ניסה למנוע מהכלבים לריב ביניהם ואז המתלונן קפץ על גבו של אביה ונפל. לאחר מכן הם פנו ללכת לביתם, והמתלונן עקב אחריהם. בתו של הנאשם ציינה שהיא לא שמעה את אביה מאיים או מקלל.

דין והכרעה

13. במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת המתלונן כמהימנה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, אף על סמך גרסתו בלבד, וזאת לאחר שהזהרתי עצמי כי מדובר בעדות מרכזית יחידה.

14. כידוע, אין כל מניעה שבית המשפט יבסס הרשעת נאשם על עדות יחידה של מתלונן, באם לאחר בחינה ובדיקה קפדנית תימצא העדות משכנעת ובעלת משקל ראייתי מלא. בנסיבות שלפניי, מצאתי כי עדותו של המתלונן נמנית על אותן עדויות יחידות, שלאחר שבית המשפט מזהיר עצמו מפני הסתמכות עליה לצורך הרשעה, יש בכוחן לבסס הרשעה בפלילים (ראו כב' השופט קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, מהדורה תש"ע - 2009, עמ' 4).

(470).

עבירת התקיפה

15. אין חולק כי המתלון והנאשם נפגשו באותו הערב של יום 16.1.2015, עת כל אחד מהם טייל עם כלבו בגן הציבורי, והמפגש ביניהם, כך לטענתם, הוביל לריב בין כלביהם, וכתוצאה מכך לחילופי דברים ומגע פיזי אלים ביניהם.

16. מצאתי את עדות המתלון משכנעת, עקבית וקוהרנטית ודבריו הותירו רושם חיובי ומהימן. התרגשותו, כאבו, עלבון ותחושות ההשפלה שחווה מהמעשים אותם תיאר ניכרו היטב על המתלון במהלך מסירת עדותו. המתלון תיאר בבירות ובקונסיסטנטיות את אירוע התקיפה הנטען, מבלי שנסתר, החל מתיעוד קריאתו הראשונית למשטרה, עובר לעימות בינו לבין הנאשם וכלה בעדותו בבית המשפט.

בדו"ח הפעולה של השוטר שוחמי (ת/4) צוין כי התקבל דיווח לפיו: **"המודיע מדווח כי הבן אדם תקף אותך הוא ניסה להפריד בין הכלבים ואז הבן אדם התעצבן אלי דחף אותו ונתן לו מכה בגב הפיל אותו על הדשא ..."**. השוטר שוחמי פירט את השתלשלות האירוע, כפי שנמסר לו מהמתלון, בין היתר, כך: **"אדם מבוגר אשר לטענתו הוציא את כלבו לטיול בחוף כשלפתע הגיע כלב שאינו קשור ברצועה כלב מסוג פאג, המודיע תפס את כלבו על מנת שלא ישתולל וניסה להבריח את הכלב שהגיע למקום. לאחר מס' דקות הגיע החשוד בעלי הכלב יחד עם בתו, ולפי טענתו של המודיע החשוד תקף אותו בכך שדחף אותו לרצפה הכה אותו מספר פעמים ואז ברח מהמקום. המודיע ניסה לשמור על קשר עין עם החשוד אך ללא הצלחה..."**.

בעימות שבוצע במשטרה בין המתלון לנאשם, נשאל המתלון לגבי הנאשם, ומסר שהוא: **"הבחור שתקף אותי. בתאריך 16.1.2015 אני הגעתי עם הכלב שלי לגן משחקים, אני התכופפתי להרים את הכלב שלי פתאום הרגשתי בעיטה נפלתי למטה והמשך לבעוט בי, שקמתי אמרתי לו והוא הרים את אצבע ואמר שיזיין אותי"**. בהמשך, הטיח המתלון בנאשם: **"אתה איש שפגעת בי יש אלוהים בשמים אתה פגעת בי, השפיל אותי ופגע בי, אני ארבעים שנה אף אחד לא הרים עליי את היד. בושה. אני מקווה שתגיע לגילי, אני מפחד אני לא מרים ידיים על אחרים, תתבייש לך בגלל שאני רציתי להרים את הכלב שלי אתה בעטת בי כמו חתול אני אומר לך ממני לא תצא חלק לערבי לא עושים את זה אני יתבע אותך"** ובהמשך: **"הוא נבזי שאסור לו להיות בחוף שיתבייש לו לפגוע באדם מבוגר כמו שפגע בי ואם הוא לא ישלם דרך המשטרה אני יתבע אותו באופן פרטי"** (ת/3).

כך גם בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם: **"באותו יום יצאתי אחרי ארוחת ערב, ערב שבת. אני מטייל עם הכלב, הכלב שלי כל הזמן קשור. הוא רצה לעלות על הדשא, נתתי לו. ראיתי אדם שעומד ליד עץ ... פתאום בא כלב קטן והתחילו לריב יחד, אז התכופפתי להרים את הכלב שלי. הכלב שלי כלב קטן**

שוקל 16 קילו וגם הכלב השני קטן. התכופתי להרים את הכלב שלי ופתאום הרגשתי חבטה כזו, בעיטה. האיש הזה שיושב כאן בעט בי, קמתי ושאלתי אותו: 'למה מה עשיתי לך?' והוא אמר: "לך יא בן זונה, לך יא בן זונה", זה מה ששמעתי. הדבר היחיד שאמרתי לו: 'רק תזכור, אתה תשלם ביוקר על מה שעשיתי'. הרמתי טלפון ל-100, עד שענו, כמה פעמים הרמתי טלפון ועד שהגיעו זה היה 4, 5 פעמים ולא הייתי רחוק מהתקפת לב באותו יום, בקושי נשמתי. הנאשם הגיב בכך שאמר לי: 'לך יא בן זונה'. הלכתי אחריו במרחק סביר שלא יתקוף ובינתיים נכנס לבנין ונעלם לי. אחרי כמה דקות, 10 דקות, הגיעה הניידת ושאלו אותי איפה הוא ואמרתי להם שהוא נכנס לפה וזהו. הגשתי תלונה, באתי לתחנה. אחרי כמה ימים אני חיפשתי לאתר אותו 3, 4 ימים הסתובבתי בשכונה כדי לאתר אותו, איתרתי אותו וצילמתי אותו מרחוק. את הפנים שלו אני לא אוכל לשכוח. 60 שנה אני בארץ ואף אחד לא הרים עליי את היד, לא יהודי ולא ערבי. איך שהוא התנהג זה היה בצורה הכי משפילה. צילמתי אותו והבאתי את התמונה לתחנה. ... לשאלת בית המשפט, האירוע הפיזי היה כשהתכופתי להרים את הכלב והרגשתי את בעיטה בגב והוא המשיך לבעוט בי עד שקמתי. כולי מלוכלך של הדשא ואז אמרתי לו: 'למה?'. אם היה לי נזק כלשהו הייתי מביא תעודה רפואית אבל לא היה לי נזק חוץ ממכות יבשות ... הוא אמר כל הזמן: 'לך יא בן זונה', 'לך לפני שאני מזיין אותך, לך יא בן זונה' אלו המילים שלו" (עמ' 3-4 לפרוט').

17. למדתי על תחושות הקרבנות בקרב המתלונן, בשל כך שחוזה אלימות מילולית ופיזית, לא רק מעדותו לפניי, אלא ממאמציו לאתר את הנאשם על מנת שייתן את הדין על מעשיו. המתלונן הזעיק את המשטרה מידית, אך עד בוא השוטרים, הנאשם ובתו מיהרו להתרחק מהמקום. הנאשם ניסה לעקוב אחריהם, במרחק ביטחון, עד שלבסוף איבד עמם קשר עין. המתלונן גמר בדעתו לאתר את הנאשם, ולצורך כך סייר בשכונה בימים שלאחר מכן, עד שעלה בידו לפגוש פעם נוספת בנאשם בעת שטייל עם כלבו, לצלמו ולהביא את התמונה למשטרת אילת, כדי שימצו עמו את החקירה הדרושה (ת/6). הנאשם מצדו אישר כי ראה את המתלונן תר אחריו עד שלבסוף עלה בידו לצלמו (עמ' 19 לפרוט').

18. אמנם, לא נעלם מעיני כי בדו"ח הפעולה של השוטר שוחמי צוין כי המתלונן הרים את כלבו וניסה להבריא את כלבו של הנאשם ורק לאחר מספק דקות הגיע הנאשם ותקף את המתלונן, בכך שדחפו ארצה, ואילו המתלונן בעדותו בבית המשפט, כך גם בעימות עם הנאשם, סיפר כי הרגיש בעיטה בגבו בעת שהתכופף כדי להרים את כלבו על מנת להרחיקו מכלבו של הנאשם. לא מצאתי בדברים סתירה ברת משקל, לבטח לא כזו שיוודת לשורשו של עניין, בעיקר לאור כך שמצאתי לקבל את גרסת המתלונן כפי שנפרסה בעדותו, ואילו פרטי האירוע בדו"ח של השוטר שוחמי, שעדותו לא נשמעה, הינם אמירות מפי השמועה.

19. התרשמתי שהמתלונן לא ביקש לטפול על הנאשם אשמת שווא ולא ניסה להעצים את מסכת האירועים או להסתיר את אמירותיו לנאשם שהוא ישלם ביוקר על מעשיו. המתלונן אישר שלא נגרם לו כל נזק גופני, מלבד מכות יבשות. המתלונן הבהיר כי על אף העלבון שספג הוא היה מוחל לנאשם ככל שהיה מקבל אחריות ומתנצל בפניו במהלך העימות במשטרה (עמ' 4 לפרוט').

20. מנגד, לא התרשמתי כי הנאשם מסר עדות כנה ומהימנה אודות המפגש בינו לבין המתלון. הנאשם מסר עדות מיתממת, הן בבית המשפט והן במהלך החקירה במשטרה, שהתקשתה להתמודד כנגד גרסת המתלון וגם עם שורת ההיגיון.

21. יש לציין כי בעוד שהמתלון הינו אדם בן 73 הנראה כפי גילו, הרי שבמועד הרלוונטי מלאו לנאשם 50 בלבד, והוא נראה צעיר, בריא, חיוני וכמי שכוחו במתניו. הנאשם אף אישר בעדותו כי בעברו התאמן בהיאבקות במשך כעשור. התקשיתי להאמין לנאשם באומרו כי חשש מפני המתלון, משום שמספר חודשים לפני המפגש נשוא כתב האישום, פגש בו בנסיבות דומות, עת כל אחד מהם טייל עם כלבו, והמתלון פנה אליו בטרניה על כך שטייל עם כלבו ללא רצועה. ככל שהנאשם אכן חש פחד, לא ברור הכיצד כלל בתשובתו למתלון, כך לפי גרסתו, את האמירה: "לך תזדיין".

22. הנאשם טען כי המתלון נהג לצלמו מדי ערב ולדבריו "עשה ריקוד וודו סביבתי". אין בידי לקבל טענה זו כמשכנעת. בנסיבות שכאלה מצופה היה שהנאשם יפנה לרשויות החוק והאכיפה כדי להרחיק את המתלון מפניו, ביחוד לאור טענתו כי חשש ממנו. יתר על כן, ככל שהמתלון נהג לצלם את הנאשם מדי ערב, הרי שלבטח היה מציג את תמונתו לשוטרים מיד לאחר אירוע כתב האישום, ולא משקיע מאמצים שכללו סיורים באזור בימים שלאחר מכן, כדי לצלם את הנאשם ולהביא את תמונתו לשוטרים.

23. למעשה, הנאשם גרס שהוא זה שהיה קרבן לתקיפה אלימה מצד המתלון, בכך שבעת שהרים את כלבו כדי להרחיקו מכלבו של המתלון, האחרון תפס אותו מאחור בתנועת חיבוק, ולכן הוא זינק קדימה, הפיל עצמו על ברכיו, וכך העיף את המתלון באוויר. ובלשונו: **"... הרגשתי את הידיים של המתלון כשהוא תופס אותי מאחור ושם את הידיים בתנועת חיבוק על החזה בכתפיים שלי. באותה שנייה ביצעתי זינוק קדימה עם נפילה על הברכיים וזרקתי אותו קדימה. העפתי את המתלון באוויר והוא נפל והסתובב על הארץ"** (עמ' 13 לפרוט'). ואילו בחקירתו במשטרה, כך בהודעתו מיום 11.2.2015, תיאר הנאשם באופן שונה את המפגש הפיזי עם המתלון כך: **"... בן אדם קופץ עלי מאחור זזתי הצידה והוא נפל קדימה לא נגעתי בו..."** (ת/1). בהודעתו מיום 17.2.2015 מסר: **"שהוא קפץ עלי מאחורה התכופתי ואז הוא נפל על הרצפה וזהו"** (ת/2).

ואולם, בעת שהנאשם עומת עם המתלון, אשר מצדו הטיח בו כי בעט בו מאחור בעת שהתכופף להרים את כלבו, הפילו ארצה, המשיך לבעוט בו בעת שהיה שרוי על הארץ ואיים עליו, הנאשם הסתפק בהכחשת המיוחס לו וכינה את המתלון "שקרן". תמוה הכיצד דווקא בהזדמנות זו, בעת שנכח הנאשם בחדר אחד עם המתלון ושוטר, בעוד שהמתלון מתלון על מעשי האלימות שחוה מהנאשם, נמנע הנאשם מלהשיב כי הוא זה שהותקף על ידי המתלון.

יתר על כן, הנאשם נשאל בחקירתו בבית המשפט מדוע לא הזעיק את המשטרה או הגיש תלונה נגדו, ככל שאכן המתלון תקף אותו, ועל כך השיב: **"אני ניסיתי להגיש תלונה פעמיים אבל סירבו לי. פעם ראשונה**

אישה לא רצתה לדבר איתי בתחנת המשטרה באילת ופעם שניה אני זוכר את השם של החוקר שחתום בכתב האישום, ויטלי, והוא גם סירב לי והוא סיפר לי סיפור עצוב איך שכלב שלו קרע פג כזה למוות. הוא אמר לי שהם לא מקבלים תלונות במשטרה. ... אחרי החקירה הראשונה באתי להתלון וסירבו לי בלי להסביר לי את הסיבה. פעם שניה, אני לא זוכר בדיוק מתי, אחרי חודש, וגם סירבו לי. לשאלת בית המשפט, למה באתי אחרי חודש להגיש תלונה? אני משיב שלא היה אירוע ספציפי, באתי להגיש תלונה" (עמ' 16 לפרוט').

ברם, בהמשך עדותו, נשאל הנאשם מדוע הוא לא התקשר למשטרה מיד אחרי שהמתלון תקף אותו, ועל כך השיב: **"רציתי להרחיק את הבת שלי מהמקום ולהרחיק את עצמי מהמקום. רציתי להתרחק ממקום האירוע כי חששתי ממנו"**. בהמשך נשאל מדוע לא התלון במשטרה, לאחר שראה שהמתלון ממשיך לחפש אותו, והשיב: **"לא רציתי להתלון כי מבחינתי האירוע נגמר"** (עמ' 16-17 לפרוט').

הנה כי כן, מצאתי את גרסתו של הנאשם רוויה בסתירות ותמיהות שאינן מאפשרות קבלת עדותו כמהימנה. לא שוכנעתי כי הנאשם אכן חש מפוחד מהמתלון עד כי נמנע מלהגיש תלונה נגדו במשטרה. והנה, משבחר הנאשם להתלון, בשתי הזדמנויות שונות בהפרש של כחודש ימים, מבלי שנתן הסבר לכך, הרי שלטענתו המשטרה סירבה לאפשר לו להתלון. הנאשם לא פירט מדוע לא נקט בהליכים המתבקשים על מנת למצות את זכותו להתלון במשטרה, ככל שזו מסיבות לא ידועות מסרבת לאפשר לו זאת. ולמצער ככל שאמת בדבר, חזקה על הנאשם שהיה מזמן לבית המשפט את אותם שוטרים, שנקב בשמם, אלה שמיאנו לאפשר לו להגיש תלונה, כדי לעמת אותם עם טענה קשה זו.

לצד זאת, מקובלת עלי אמירת המתלון כי מה לו בגילו לתקוף בחור צעיר וחסון כמו הנאשם.

24. עדות הגנה נוספת נשמעה מפי בתו בת ה-7 של הנאשם, אשר הצטרפה אליו באותו הערב, לטיול בגינה הציבורית עם כלבם. מדובר בעלמת חמודות, אשר העידה בנימוס וניכר כי התרגשה מהמעמד. לזכות באי כוח הצדדים אציין בהערכה כי גילו רגישות רבה כמתבקש, בדרך הצגת השאלות לעדה. ברם, לא מצאתי לתן לעדות זו משקל רב. התרשמתי כי עדותה הייתה חסרה בפרטים, אשר מצופה ממי שאכן חזה באירוע כי יידע לומר אותם ואף לא עלתה בקנה אחד עם גרסת הנאשם במלואה. כך למשל, מלבד האמירה כי המתלון קפץ על הנאשם ולאחר מכן נפל, בתו של הנאשם שללה את הטענה כי אביה עמד מעל המתלון, בעת שהיה שרוע על הארץ, בעוד שהנאשם עצמו מסר כי נעמד מעל המתלון בעת שהיה שכוב על הארץ, כדי לוודא שהוא אינו חמוש או אווז דבר מה בידיו, כך לגרסתו (עמ' 19 לפרוט'). בנוסף לכך, בתו של הנאשם מסרה כי אביה לא קלל את המתלון, בעוד שהנאשם מסר שאמר לו: "לך תזדיין" (עמ' 13 לפרוט'). יתר על כן, הנאשם עצמו הביע ספק האם בתו ראתה את ההתרחשות, היות והיא שיחקה במתקני השעשועים בגינה במרחק של כ-10 מטר ממקום האירוע, בעת שהייתה זו שעת חשכה, והוסיף: "אני לא יכול להגיד שהיא ראתה, היא הייתה על המגלשה או על הנדנדה" (עמ' 17 לפרוט').

25. מכל המקובץ עד כאן, שוכנעתי לקבל את גרסת המתלונן כמהימנה, ולקבוע כי הוא היה קרבן לתקיפה מצד הנאשם שכללה בעיטות והפלה על הארץ.

פרק י' בחוק העונשין עוסק בעבירות של פגיעות בגוף, וסימן ח' בו מפרט את עבירות התקיפה לסוגיהן, שעניינן פגיעה בגופו של אדם ובאוטונומיה של האדם על גופו. הבסיס המשותף לעבירות אלה מצוי בסעיף 378 לחוק העונשין, אשר מגדיר מהי תקיפה כך: **"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות"**.

בסעיף 379 לחוק העונשין מצויה העבירה של "תקיפה סתם", שהינה עבירה התנהגותית, שאינה מחייבת גרימת תוצאה, וזו לשונה: **"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה"**.

הגדרת התקיפה היא רחבה וכוללת נגיעה, דחיפה או הפעלת כוח בדרך אחרת. י. קדמי בספרו **על הדין בפלילים**, הדין בראי הפסיקה חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006, בעמ' 1513, כותב כי תקיפה באה לכלל ביטוי ב"הכאת אדם", "נגיעה בו", "דחיפתו" או "הפעלת כוח בדרך אחרת על גופו", במישרין או בעקיפין וזאת "בלא הסכמתו" או "בהסכמתו שהושגה בתרמית", ולהבדיל מן החלופה הכוללת של הפעלת כוח בדרך אחרת, לגבי החלופות "המסוימות" כלומר, הכאה, נגיעה, או דחיפה, אין נפקא מינה מהי מידת הכוח הננקטת. כך שבסיכומו של דבר, תקיפה משמעה "גרם מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו במידה שדי בה כדי לגרום נזק או אי נוחות". המלומד קדמי מדגיש כי הגישה המקובלת היא לתן למושגים אלה משמעות רחבה.

פירוש הרכיב הנסיבתי "את חברו" הינו כ"כל אדם". הרכיב הנסיבתי "שלא כדין" אינו מופיע בהגדרת המושג "תקיפה", ואילו בהגדרות עבירות התקיפה הוא מצוי רק בהגדרתה של תקיפה סתם. תנאי זה תואר על ידי השופט דורנר בע"פ 5224/97 **מדינת ישראל נ' רחל שדה אור**, פ"ד נב(3) 374 כתנאי בעייתי, אשר בשאלת מובנו קיימות שלוש השקפות: האחת, מתנה את התהוות העבירה בהיעדר הצדק בדין הפלילי להתנהגות המפורטת בהגדרת העבירה; על פי השנייה, ההצדק להתנהגות האסורה יכול להימצא בכל דין; ועל פי השלישית, בה מצדד פרופ' ש"ז פלר, בעבירות שבהן לא קיים הצדק להתנהגות האסורה - מעבר לדין הפלילי - התנאי "שלא כדין" הינו אכן תנאי מיותר, ולעומת זה הוא חיוני בעבירות שבהן, הגם שההתנהגות המוגדרת אסורה בעיקרון, ניתן עדיין למצוא לה, בנסיבות מסוימות, הצדק בדין. בע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 408 העדיפה השופטת (כתוארה אז) בייניש את ההשקפה השלישית.

באשר ליסוד הנפשי, ככל עבירה התנהגותית של מחשבה פלילית, כהגדרתה בסעיף 20(א) לחוק, נדרשת קיומה של מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות. על המודעות להיות קיימת בעת עשיית המעשה (ראו: י. קדמי, בעמ' 1516, 1520). המודעות תוארה על ידי הנשיא שמגר כ"יסוד הדומיננטי של המחשבה הפלילית" (סעיף 22 לפסק דינו בע"פ 172/88 **מרדכי וענונו נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(3) 266. בע"פ 3158/00

אוהד מגידוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 80 הביע השופט אנגלרד את דעתו כי היסודות העיוניים המופשטים של מושג המודעות, שהיא היסוד ההכרתי הקוגניטיבי במחשבה הפלילית (sciens), כמעט ולא נידונו בפסיקה, וחילוקי הדעות שנתגלעו היו במישור המעשי והמוחשי. שימוש בחזקת המודעות הכללית, שהינה חזקה עובדתית ואשר משמעותה כי אדם מודע, בדרך כלל, למשמעות התנהגותו מבחינת טיבה הפיזי, קיום נסיבותיה ואפשרות גרימת התוצאות הטבעיות העשויות לצמוח ממנה, היא אחת הדרכים המקובלות להוכחת היסוד הנפשי. מדובר אם כן בחזקה עובדתית, שאיננה חזקה מוחלטת אלא מוסקת מן הנסיבות הקונקרטיות בכל מקרה ומקרה, וכדי להפריכה די בכך שהנאשם יעורר ספק סביר (ע"פ 2832/10 **אלמוג בוחבוט נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.9.2011); ע"פ 9815/07 **אליהו רון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.11.2008)).

26. מכל המקובץ, מששוכנעתי כי התביעה הניחה תשתית ראייתית בעצמה הדרושה בפלילים, ובכלל זה עדותו המהימנה של המתלונן, שלא נסתרה, וקביעתי כי הנאשם הפעיל כח פיזי, בדרך של בעיטה, או למצער מכה בדרך אחרת, שהביאה להפלת המתלונן על הארץ, הרי שמתגבשים כל רכיבי העבירה הנדרשים להרשעה בעבירת תקיפה כהגדרתה בחוק העונשין. היסוד הנפשי נלמד מנסיבות ביצוע המעשה מהן עולה כי הנאשם התכוון במעשיו לתקוף את המתלונן, לפגוע בו ולהטיל עליו מורא ופחד.

עבירת האיומים

27. בנוסף לכך, יוחסה לנאשם הפגנת אלימות מילולית בדרך של עבירת איומים, בכך שאמר למתלונן, בין היתר: **"אני אזיין אותך"**, כדי להפחידו או להקניטו.

28. המתלונן העיד כי הנאשם אמר לו, לאחר שבעט בו והפילו ארצה: **"לך יא בן זונה, לך לפני שאני מזיין אותך, לך יא בן זונה"**.

29. בחקירת הנאשם מיום 11.2.2015 נשאל הנאשם: "למה אמרת לו שתזיין אותו מספר פעמים?", ועל כך השיב: **"אני מצטער שאמרתי שאני יזיין אותו"** (ת/1).

בחקירתו השנייה של הנאשם, מיום 17.2.2015, נשאל הנאשם: "אתה אמרת לו שתזיין אותו?", ועל כך השיב: **"יכול להיות שאמרתי בגלל שהייתי מאוד עצבני"** (ת/2).

30. הנאשם מצדו הכחיש כי איים על המתלונן, וציין שכל שאמר לו הוא: "לך תזדיין" (עמ' 13 לפרוט'). הנאשם אישר כי נחקר פעמיים במשטרה וחתם על ההודעות שנגבו ממנו. אולם, לטענתו לא אמר לשוטר כי הוא מצטער על כך שאמר למתלונן כי הוא יזיין אותו. הנאשם הסביר כי הוא עלה ארצה מרוסיה בגיל 30 ועל אף שהוא דובר את השפה העברית, לא יצא לו להתאמן בכתיבה ובקריאה בעברית. הנאשם מסר בעדותו כי אמר לשוטרים שהוא אינו יודע לקרוא עברית, ולדבריו השוטר בחקירתו השנייה איים עליו שאם לא יחתום על

ההודעה הוא יעצר, ולכן חתם.

על בסיס האמור, התבקש בית המשפט לפסול את הודעות הנאשם, בשל כך שלא לוו בתיעוד חזותי או קולי, נוכח העובדה כי הנאשם אינו יליד הארץ ולדבריו אינו קורא עברית.

31. לבקשת ההגנה, זימנה המאשימה את השוטר חיים קפויה, אשר גבה את ההודעה הראשונה מהנאשם ביום 11.2.2015, למסור עדות ולהשיב לשאלות ההגנה. השוטר קפויה הבהיר בעדותו כי הנאשם מסר לו שהוא דובר את השפה העברית, וכי הוא נוהג לאפשר לכל נחקר לקרוא את הודעתו טרם חתימה. השוטר קפויה מסר: **"אני שואל אם הוא יודע עברית וברגע שהוא אומר כן אז הוא יודע עברית. אם הוא היה אומר לי שהוא לא יודע עברית היינו מביאים מתורגמן. הוא ענה על שאלות והוא הבין מה אני שואל. אם הוא היה אומר שהוא לא יודע לקרוא אז הייתי כותב ומזמין מתורגמן"** (עמ' 11 לפרוט'). בנוסף הוצג טופס ידוע זכויות לחושד בדבר זכויותיו טרם חקירה, עליו חתם הנאשם (נ/1).

32. סעיף 8(3) לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002 קובע: **"היה לשוטר יסוד להניח שהחשוד אינו יודע קרוא וכתוב או שהוא אדם עם מוגבלות, המקשה עליו לאשר את נכונות תיעוד החקירה בכתב, תתועד החקירה בתיעוד חזותי או בתיעוד קולי"**.

במקרה דנן, לא שוכנעתי כי לחוקרי המשטרה היה יסוד סביר להניח שהנאשם אינו יודע קרוא וכתוב, ולא מצאתי סיבה מספקת להפחית ממשקל הדברים שנרשמו מפיו בהודעות בשל טענה זו.

ראשית, לא מצאתי להטיל דופי בעדותו של השוטר קפויה אשר מסר כי לו הנאשם היה מודיע לו שאינו יודע קרוא וכתוב הוא היה מזמן מתורגמן לחקירתו.

שנית, לצד טענות הנאשם בעדותו כי אינו קורא עברית, התברר כי הודע לו על תוכן עדותו בטרם חתימתו. כך מסר הנאשם בעדותו: **"נראה לי שהוא הקריא לי את זה והסכמתי. אין סיבה אחרת שהייתי חותם"** (עמ' 15 לפרוט'). ובהמשך עדותו הוסיף: **"הוא הקריא לי את זה ולא ראיתי משהו מיוחד או יוצא מן הכלל. הוא ביקש ממני את הגרסה שלי, אני סיפרתי לו את הגרסה שלי ובגלל זה אני חתמתי. הוא קרא לי את זה נראה לי וזה נראה לי בסדר"** (עמ' 18 לפרוט').

שלישית, בנוגע להודעה השנייה, אשר נגבתה כאמור על ידי השוטר פרנקו, לגביו נטען כי הזהיר את הנאשם כי אי חתימתו תביא למעצרו, הרי שמצופה היה מהגנה כי תעמוד על זימונו של השוטר פרנקו כדי להציג לו שאלות בעניין זה. ברם, המאשימה הגישה על דעת ההגנה את הודעת הנאשם, מבלי לזמן לעדות את השוטר פרנקו, וההגנה מצדה הודיעה כי אין באמתחתה טענת זוטא (עמ' 1 לפרוט'). כך או אחרת, די באמור בהודעתו הראשונה של הנאשם כדי לייחס לו את האמירה המדוברת.

רביעית, במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם, התברר כי בניגוד לטענתו הנאשם קורא עברית, ולו באופן חלקי,

עת אישר כי בביקור בתחנת המשטרה פגש בשוטר ויטלי אותו זיהה בשמו היות ו"כתוב את השם שלו על תג הבגד וקראתי את השם שלו" (עמ' 16 לפרוט'). הנאשם נשאל שוב בעניין זה והבהיר: "אני אמרתי שאני יכול לקרוא דברים פשוטים. כמו למשל, שלטים בחנות, כמו אותיות גדולות בעיתון ואת השם שלך אני גם יכול לקרוא. אבל בהחלט אם זה לא כתוב בכתב יד" (עמ' 16 לפרוט'). למותר לציין כי שתי הודעותיו של הנאשם הן הודעות קצרות, בנות עמוד אחד כל אחת, והן מודפסות.

33. מכל המקובץ, מצאתי לתן לעדות המתלון, כמו גם להודעות הנאשם במשטרה, משקל מרבי, ועל בסיס אלה הנני קובע כי הנאשם אמר למתלון בין היתר את התיבה: "'לך יא בן זונה, לך לפני שאני מזיין אותך, לך יא בן זונה'".

34. עבירת האיומים מעוגנת בסעיף 192 לחוק העונשין, המורה כך: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

הלכה פסוקה היא כי הרכיב הראשון שביסוד העובדתי הטעון הוכחה בעבירת איומים הנו "האיום" עצמו. משנעשה האיום "בכל דרך שהיא" והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות היסוד העובדתי. משמעות המונח "איום" היא בפוטנציאל הטמון בו להטיל מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף האמור. נדרש כי האיום יהיה "רציני וממשי", כאשר המבחן הינו מבחן אובייקטיבי ודי אם הוכח כי האיום מטיל מורא על "האדם הסביר". היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ראו: ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 6.4.2011)).

בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבותי קונקרטי, שבגדרו ייתן בית משפט דעתו, בין היתר, לאופן מסירת הביטוי, לאופן שהוא נקלט ולמסר שהיה גלום בו. ר' רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4), 96:

"כבר נקבע בפסיקתנו, כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיים בלבד. על הלכה זו, שנפסקה עוד בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי, פ"ד ח(1) 295, 299, ביחס לעבירה של דרישת כסף באיומים על מנת לגנוב (לפי סעיף 293 לפח"פ) חזר בית משפט זה פעמים רבות (ראו: פסק דין ליכטמן, בעמוד 379; ע"פ 3779/94 חמדאני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408, בעמוד 416 (להלן: פסק דין חמדני); רע"פ 11043/04 לידני נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 4). זוהי גם ההלכה בשיטות משפט אחרות (ראו, למשל: פסק דין McCraw הנזכר לעיל, בעמודים 82-83).

לפיכך, על מנת לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי

להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני, בעמוד 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמוד 416). יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין חמדני הנ"ל, בעמוד 416).

בע"פ 3779/94 חמדני משה נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1), 408, קבע בית משפט העליון:

"בית משפט זה דן לא אחת בשאלה מתי ביטוי שיש בו 'איום' יוצא מגדר אמירה או אזהרה מותרת מפני רעה עתידית צפויה והופך להתנהגות אסורה. ניתן לזהות איום אסור בין היתר על פי הנסיבות בהן ניתן לו ביטוי, ועל פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאיים. יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור. כמו כן, יש משקל רב למבחן העזר שקבע בית משפט זה לאיתור האיום, האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות של הסכנה שעליה הוא מתריע? אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר."

לשם קיום היסוד הנפשי, די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום (ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פסקה 12 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן (ניתן ביום 30.4.12)).

בענייננו, מיוחסת לנאשם האמירה כאמור לעיל. אמירה זו, אינה רק דברי גסות רוח, אלא מהווה איום של ממש בפגיעה פיזית בגופו של המתלונן במטרה להפחידו (ר' ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל ואח' (ניתן ביום 6.4.2011). לאור תוכן האיום לפגוע במתלונן, שוכנעתי כי יש באמירת הדברים פוטנציאל ממשי להטלת מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה. למרבה הצער, הנאשם לא הסתפק באלימות מילולית ונתן לדבריו ביטוי מעשי בתקיפה פיזית של המתלונן.

סוף דבר

35. הנני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום בכל הנוגע לתקיפת המתלונן ולאיום לפגוע בו, וכי לא עמדה לנאשם הגנה טובה. בנסיבות אלה, כפי המפורט, התגבשו יסודות העבירות המיוחסות לנאשם.

36. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק עונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשע"ז, 14 דצמבר 2016.